

Був собі в одного чоловіка собака Сірко — тяжко старий.

Узяв хазяїн та й прогнав його від себе. Никає Сірко по полю, й так йому гірко: «Скільки років я хазяїнові вірно служив, а тепер на старості літ він мені шматка хліба жаліє». Коли раптом підскакує до нього вовк та й питає:

— Чого ти моїм лісом вештаєшся?

Сірко йому відповідає:

— Біда у мене, брате! Прогнав мене господар.

Послухав його вовк і каже:

— Не сумуй, друже. Я твоєму горю допоможу. Хочеш, зробимо так, щоб він тебе знову прийняв до себе?

Дуже зрадив Сірко:

— Зроби, голубчику, а я вже тобі віддячу.

